

(alapvetés)

A firmamentum egy ív papírra roskad.
Meg se gyűri, be se lepi egészen,
csak a jobb felső sarka tájékán,
egy kijelentő mondat végén
maszatolja el a pontot.

Kínos, de ez talán még belefér,
gondolja az ember, végül is
a kozmikus beágyazottság
kidomborítása kedvéért
ennyicske bőven feladható
az alkotói szuverenitásból.

Az alkotó – bele kell nyugodni –
legfőljebb társszerzője művének,
a föntiek mellett már csak a
lehetséges olvasatvariánsok
képeletén messze túláradó
tarka kavalkádja miatt is.

Egyébként a teremtő nem csak a szuverenitását,
még az identitását is számolatlanul osztogatja.
Így terjeszkedik.

Különben is, mit számít,
mi másra számíthatna –
s ugyan mi végre lenne számító
pont egy pont!?

Hiszen a pontnak nincs is kiterjedése, csak helye.
Oda rakja az alkotó, ahová csak akarja.

Hiába hiszi a pont, hogy pont
ott van, ahol
lenni akar,
mert az ő akarása is alkotójáé
– és értelmezőjéé, aki bizonyos
értelemben szintén alkotója.

61

Utóbbi viszont akár figyelmen kívül is hagyhatja,
előbbi pedig ráadásul bármikor törölheti,
a féltett szuverenitásával meg a
teremtői elhivatottságával együtt.

És az alkotó, bizony, a pontot
előbb-utóbb mindig ki is iktatja,
mert bármeddig is spekulál,
világok kezdetei óta
végül mindig arra jut,
hogy az értelmezői horizont
sokkalta tágasabb lesz
központozás nélkül.

Vers nélkül, mondjuk, még tágasabb lenne...
De olyan már volt.
Még az osztogatás kezdete előtt.

Most verset ír a teremtő,
teremti a verset a teremtő teremtettje,
és mindig van valaki, akiben a teremtő
teremtettjének teremtménye,
a vers is tovább írja önmagát,
minden olvasatával
újra és újra
újabbnál újabb
világokat kreál és iktat ki.

És a legavatottabb olvasó
a teremtő teremtmények
egymásból bomló, egymást felülíró
egymásra sokasodásának elindítója.
Csak ő tudja, hogy hiába ügyel a replikátor
működőképességére és tökéletlenségére

(a rendszer automatikus frissítésére) is,
az értelmezésekkel a semmiből kihaló
újabbnál újabb világok
egyre bonyolódó szövedéke
62 végül, a végtelenben,
a végletekig leszűkíti az értelmezői horizontot,
és a struktúra egyre kevésbé képes már megújulni,
sosemlét világokat kihaló a nemlétből.

És, bizony, annak is csak ő a tudója,
hogy a világ-nagy Piramis-játék
mikor omlik össze –
vissza önmagába.

De ott még nem tartunk.
A nemléte nem hasított ki
a létbe maradéktalanul.

Kihullik a mennyek boltozatának záróköve,
rogyásig hullnak reánk az új világok.

Írjuk a verset,
kirakjuk a pontot...

Kirakjuk a pontot

